

остане, да не отиде съ татко у дѣдови. Не искамъ да го наказватъ заради мене.

Когато на другия день Петъръ замина съ татка си, а майка му се залови за кжщна работа, Гого си тури новата шапка, взе си плочата и бързо закричи къмъ училището.

— Да не мисли, че ще го излъжа. Веднажъ обѣщахъ — ще отида.

Готовъ да изпълни съ радостъ обѣщанието си, той не вървѣше, а тичаше. Въ това врѣме учителятъ се разхождаше изъ градината.

— Господинъ учителю, господинъ учителю! — викаше отдалечъ Гого. — Азъ ида. Азъ дойдохъ! — И той се изправи прѣдъ учителя.

— Не очаквахъ, че ще дойдешъ. Bravo! Сега не искашъ ли ябълки?

Гого се зарадва.

Вземи и за тебе, и за майка си. Ела сега тука да пишешъ!

Гого написа нѣколко пръчици, послѣ всичкитѣ букви, които знаеше и свърши, когато двѣтъ страни на плочата се изпълниха. Учителятъ взе плочата и написа на нея „хубаво“, поглади Гошка по главата и му каза:

— Идвай въ училище да се учишъ! Врѣме е вече да те запишемъ ученикъ.

Гого се завърна у дома си гордъ и щастливъ.

Прѣведе: М. Д. Николовъ.

